

[Ømann.]

betales i august-december 1970, og at sammenligningsåret er indkomståret 1969.

Man kunne selvfølgelig forestille sig andre overgangsordninger; man kunne jo tage indtægten i 1968 og beskatte den fuldt ud og så sige, at 1967 skulle fungere som a conto-betaling for denne skat, og i denne forstand blev det altså 1967, der blev det skattefrie år. Der ville dog også ved denne fremgangsmåde være behov for overgangsregler, og de administrative besværligheder vil naturligvis blive større, jo snævrere man udformer disse regler. Tilpasnings- og reguleringsbesværet vil næppe blive ringere ved en sådan ordning. Så vidt jeg altså kan se, er den her valgte fremgangsmåde den naturligste og den administrativt set mest forsvarelige, men der er som nævnt problemer, som kræver en yderligere belysning i udvalget, hvortil vi skal tilsige vort villige medarbejde.

Hilmar Baunsgaard: Finansministeren meddeler i sin fremsættelsestale, at dette er den ikrafttrædelseslov, som, da kildeskatten i princippet blev vedtaget i foråret, blev bebudet som den nødvendige følgelovgivning, for at kildeskattesystemet kunne sættes i kraft. Hvis det er rigtigt, må det jo betragtes som et udtryk for, at en række af de principielle spørgsmål, der fra anden side er fremdraget, bl. a. nogle principielle ting vedrørende opkrævningsformen ved kildeskattesystemet, har finansministeren besvaret og besvaret negativt. Det er jeg ked af, for jeg tror stadig ikke, det er tilfredsstillende, at man har valgt et system for kildeskattens praktisering, som ikke er så moderne og ikke er så administrativt enkelt, som det er muligt at gøre det.

Der var jo 3 ting, man i hvert fald skulle have klaret op i forbindelse med ikrafttrædelsesloven. Det var først og fremmest spørgsmålet om, efter hvilket system kildeskatten skal administreres, efter hvilket system opkrævningen skal praktiseres. Der var dernæst spørgsmålet om, fra hvilket

tidspunkt kildeskatten skal træde i kraft, og et tredje væsentligt punkt måtte være det, som nu er kommet til at præge lovforslaget mere end noget andet, nemlig spørgsmålet om de overgangsregler, der nødvendigvis må til, når man går fra et system med tilbagevirkende skatteopkrævning til et system med samtidig skatteopkrævning. Det er jo de tre ting, som må siges at være hovedopgaven for denne ikrafttrædelseslov. Ser man på disse tre ting, ja, så må man, som jeg sagde før, drage den konklusion, at finansministeren har taget negativ stilling til nogle af de problemer, der er rejst fra anden side.

Først er der systemet for opkrævningen. Det er for mig at se ganske klart, at en fastholdelse af det system, som man skitserede ved forårets vedtagelse af en kildeskat, ikke vil give hverken den størst mulige samtidighed imellem indtjening og skattebetaling eller give en administration, som vil give arbejdsgiverne det mindst mulige administrative besvær, og det beklager jeg. Vi har i det radikale venstre fortsat den opfattelse, at når man ønsker at indføre kildeskat — der som anført af regeringen og mange andre indebærer den fordel for lønmodtagerne, at de opnår en højere grad af samtidighed mellem indtjening og skattebetaling end hidtil, og for det offentlige indebærer en række andre fordele, bl. a. til en vis grad en løsning af restanceproblemet og til en vis grad en smidigere mulighed for at føre finanspolitik — så måtte man gå så langt, som det var muligt, i retning af at give erhvervslivet et så smidigt administrativt system at arbejde efter, som fastholdelsen af hovedsynet over for lønmodtagerne og over for skatteadministrationen kunne tillade, og det mener jeg ikke man gør. Havde man valgt det forslag, som det radikale venstre har stillet, og hvorved det var muligt at indskrænke beregningsopgaverne hos arbejdsgiverne til en beregning af 1, måske 2 procentsatser alt efter lønmodtagerens indkomsthøjde, så ville — selv om jeg er klar over, at man stræber efter ved hjælp